

5. szám.
Oct. 1-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz sept.—dec. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

M A G Y A R O R S Z Á G F Ö L D L E I R Á S A.

Az itt földeket vásárlandó angoltársaság részére.

Készítette Kukoricza János.

BEVEZETÉS.

Ábrándos lakói távol zöld szigetnek,
Tudom : most az egyszer zsákban macskát vesztek!
Eddig — elburkolva határtalan ködbe —
Ide nem láttatok Herschel-távcsövön se,
S foglalót kínáltak mostan hamarjába
A soha nem látott, s nem eladó házra . . .
De hogy benne mégis ne legyetek káros,
Leirja azt nektek Kukoricza János.

I. FEJEZET.

Egőve :

Lankasztó, de mégis benne
Korszerűen éldegelve
Meg se fagysz és meg se gyúladsz.

Az időnek — a mint épen
Van járása, te is szépen
Ki-befordíthatd subádat . . .

II. FEJEZET.

Levegője :

Levegője bizonyára
Szolgál sokak ártalmára;
Nem is minden istenadtát
Bocsátanak ám reája! . . .

Egyébaránt jó vénségre
Nyúlik ben az ember élte,
Ha valahogy meg nem szűnik
Elszorúlván jól a gége . . .

III. FEJEZET.

Hataiari :

Éjszokról sóbányák,
S aranyhegyek ülnek; —
— Ha hozzá nyúlsz,
A körmödre ütnek . . .

Keletről egy órjás
Kancsalgó szemekkel,
S azt szerelmes
Kacsintásba vedd el.

 Valamint az 1858-ki, ugy f. évi teljes számu példányokkal még szolgálhatunk.

Délről egy megvetett
Testvér régi átka,
Melletverve
Nézünk most reája.

Nyúgaton valami
Operenczás tenger,
Emberevő
Czápákkal, szörnyekkel.

IV. FEJEZET.

Vizei :

Van egy tenger,
A nyomornak tengere,
Szélvészekből háborgatva
Rémitő a külseje.

S van egy folyó,
A bánatnak folyama;
Mindig árad jobban, jobban,
S meg nem apad az soha.

Vissza sem néz,
Oly sebesen fut, szalad,
Bele miljom könyes szemből,
Millió csermely szakad.

V. FEJEZET.

Termékenysége :

Őseinknek drága vére
Pazaron hült szent földére,
Hanem eztán nem is vélnéd,
Hogyha én nem mondanám —
Mit nem terem mindenfélét?!...

Hires Bakony erdejében
Mogyorófa sarjad szépen...
— S higgyék kendtek, ha akarják —
A kétágu szilgöcsön
Terem itt a magyar nadrág...

Hát még hol van szántóföldje?!
Kaszálója, legelője?!
Ezt ember le nem írhatja...
Abból is beláthatod :
Mennyi *marhát* táplál rajta!...

VI. FEJEZET.

Lakosai :

Szép vidám menyecskék,
Ábrándos leányok,
Még az ég is epekedve
Néz reájok.

Komor angol urak,
Ha ide eljuttok,
Tudom : *fogadás nélkül is*
Mosolyogtok.

Hanem aztán — kérlek —
Föl ne számítsátok :
Hányan vannak párta alatt
Itt a lányok.

Hanem inkább számítsátok :
Egy magyar embernek
Szive, lelke, jelleme hány
Mázsát tesznek?

Ezer mázsza bizton.
Egyébaránt ennek
Kimondását átengedem
Én tinektek.

Hejh, tudom, hogy többre
Teszitek ti ezt még,
Ha leendtek magyarháznál
Egyszer vendég!

A magyar mindenét, —
Próbáljátok kérni. —
Az üngét is odaadja,
— Ha lesz néki!...

VII. FEJEZET.

Műveltsége.

Bár kefélik régtől óta,
Azért mégse szelidül;
Hajdankori barbársága
Nem fogy, hanem egyre gyül.

Nyáron mint a beduinak —
Öltözéke éktelen :
Pöre üngben és gatyában
Jár, s a lába meztelen.

Télen pedig vadbőrökből
Vagy az ő süvege,
Nemkülönben a subája,
S zsiros nyaku ködmene.

Óh, jöjtek angol urak,
Jöjtek csak szaporán!
Sikerülhet hamarjába
Kimüvelnetek talán?

Kezetekben ez az ország
Paradicsommá leszen,
És mi meg a meseszerű
Jámbor *Ádám-Éva* benn!...

TARKA KÉPEK A RÉGI JÓ VILÁGBÓL.

Motto : Nem úgy van most mint volt régen!

I. Hogyan csináltak Sz—páli örnagyból majom-tánczoltatót ?

A ki ismerte az örökké vigkedélyü Sz—páli örnagyot, az bizonyára tudni fogja, mennyire nagy kedvelője volt az öreg úr a majmok s papagájoknak, rendesen egy egész kis menageriája volt, melyet aztán ő hűségesen hordoztatott maga után, a mint körülményei egyik városból a másikba parancsolták elvándorolni.

Huzamos ideig mulatva Olaszthonban, az örnagy urnak igen fényes alkalmá nyilott majmait s papagájait szaporítani, elannyira, hogy midőn egyszer szabadsággal szülőföldre Erdélybe visszatért, külön szekeret kellett fogadnia számukra.

Egy meleg nyári nap megérkezett Tordára, elől jött az örnagy szekere, utána mingyárt a két legénye majmokkal. A mint így csendesen haladnak a piacon keresztül, meglátja őket a városdobosa, ki sem többet sem kevesebbet nem gondolt, mint hogy majom-komédia érkezett újból nemes Torda város ösfalai közé, s az a bozontos bajszu ember ott az első szekeren nyilván a majmok mestere. Futott egyenesen a tanácsházhoz, kihozta a dobját, s mivel igen természetesnek találta, hogy előbb hátrább csak úgy is ki kell neki azt hirdetni, elkezdett dobolni s annak rendje s módja szerint tudtára adta mindenkinek : hogy *a sárqa fogadóba majom-komédia érkezett.*

A dobos azon jó reménnyel tért vissza, hogy ha a komédiás megtudja ezt az ő megelőző szives szolgálatát, hát minden bizonynyal meg fogja a rendes salláriumán felül is ajándékozni.

A polgármester — furcsa neve volt a megboldogultnak én bizony már el is felejtettem, hogyan hívták — a tanácsház ablakából meghalotta a dobolást, s lekiált a doboshoz :

— Jöjjön csak fel, kend Péter gazda!

Péter gazda futott fel.

— Hát mit hirdetett kend az előbb?

— Valami talián érkezett majmokkal a sár-gába.

— Miféle ördög talián, én még nem tudok az egész dologról semmit, pedig először jelentenie kell magát s csak azután szabad kidobolni.

A dobos e nem remélt s egészen váratlan zarvból csak azon fillentéssel gondolt menekülhetni, ha ráfogja, hogy ötöt a talián kérte fel reá.

A polgármester persze szidta Péter gazdát csúnyán.

— Alázatosan engedelmet kérek a tekintetes polgármester urtól, én olyan ártatlan vagyok ebben az egész dologban, mint a ma született bárány, azt hazudta nekem, megengedték már neki a mutogatást.

— Hogy mondta volna, midőn még csak a szememmel sem láttam! tüstént hozza előmbe azt a csavargót, mert máskülönbén mind a kettőjüket becsukatom!

Péter gazda ismerve a polgármester természetét, tudta hogy ilyen felindult állapotában nem igen tanácsos hosszasan beszédbe elegyedni vele, mert nagyon könnyen megtörténhetik, hogy azt találja érintkezésbe hozni a fejével, a mi legesleghamarább akad a keze közé, az pedig rendesen a nádpálczája volt.

— Értette kend mit mondtam?... na ha igen, hát táguljon előlem!

Péter gazda nem várva a parancsot harmadszor is, ment egyenesen a sárgába, hogy vigye fel a taliánt.

Az örnagy ezalatt levette utiruháját, egy könnyü nyári vászonnadrágot huzott fel s csak úgy ingben, mellény s kabát nélkül, épen kezéből étette az egyik kedvenc-majmát, midőn rettenetes fontos arcczal beállit a dobos hozzá, s csak úgy félvállról tudtára adja, tüstént jelenjen meg a tanácsháznál mert baj van.

Sz—páli tudva azt, hogy ő vele a polgármesternek a világon semmi köze nem lehet, mivel nem is ismeri őt, hát egyszerűen csak annyit mondott Péter gazdának, hogy :

— Talán elvétetted az ajtót, mas embert keresesz, én épen most érkeztem meg, s így velem semmi baja a polgármesterednek.

— Na csak izibe fel kell jönni, az a parancsolat, nem kell a szót hiában szaporítani!

Sz—pálinak feltűnt a dobos nyers gorombasága s rákiáltott :

— Hát csak lassan a testtel!

— Micsoda? — kérdé a dühbe jött dobos, — én hagyjam a szót lassabban? hát tudja kend, hogy ki vagyok én?

— Én, bizon nem tudom, hanem azért most is

azt mondom, hogy fogd be a szádat s menj dolgozra addig, míg meg nem vagy pofozva, mert elhiheted, hogy nincs nagyon messze már.

Ez sokkal több volt mint a mennyit a dobos eltűrhetett volna, azért tehát egy fenyegető, mérész lépést tett az őrnagy felé, melyért aztán úgy képen is lett egy pillanat alatt teremtvé általa, hogy kéket, zöldöt látott utána!

Péter gazda a sérelemhez méltó elégtételt akarván venni, szó nélkül ott hagyta a taliánnak vélt Sz—pálit, s futott fel ismét a polgármesterhez.

— Satisfactiót tekintetes úr, mert más különben a halálok halálával pusztítom el azt a talián majmost!

— Hát mi baj? — kérdé a polgármester.

— Megpofozott, meg vagyok csufolva!

— De hát miért?

— Ártatlanul, minden igaz ok nélkül, csupán azért, hogy ide fel akartam hozni.

A polgármestert is fellázította e vakmerő tett, azért tehát biztosítva Péter gazdát, hogy elégtételt fog neki adni, meghagyta, hogy tüstént két markos hajdut vegyen maga mellé, s erő hatalommal is hozzák színe eleibe a gorombásokót.

A dobos örömtől sugárzó arcczal kérte fel legmeghittebb két emberét az érdeemes város-hajdúk közül, kik készeknek nyilatkozván a parancs végrehajtására, el is indultak.

Sz—páli bosszankodva a törtétek felett, de legkivált azon, hogy ki engedte magát vétetni sodrából egy együgyü ember által, még mindig egy ingben fel s alá sétálgatott szobájában, midőn újból berontani látja a dobost, most már harmadmagával.

— Mit akarnak itt kendtek? — riadt reájok katonás hangon Sz—páli — hát meg vannak veszve ebben a városban az emberek?

— Megmondják azt nemsokára a városháznál! — felelt az egyik hajdu nagyot suhogtatva pálczájával.

— De hát kit keresnek, miért akarnak felhívni?

— Azt keressük, a kié azok az izék ott la a ketreczekben! — felelt nyomatékos hangon a másik hajdu a majmokra mutatva.

— Azok csakugyan az enyémekek, de mi köze hozzá a polgármestereteknek?

— Hát először az : hogy nem lett volna szabad *kidoboltatnia* magát ezzel a becsületes emberrel itt a hátam megett, — szólt a hajdu, hátra-mutatva Péter gazdára, ki azonban már kívül állott az ajtón s kézzel lábbal igyekezett tudtára adni társainak, hogy ne czeremonizáljanak sokat vele, hanem hozzák ki, — azt jelenteni szokták először, aztán még elhiszem azt a poflevest is számba fogják kérni!

Ez a párbeszéd idáig olyan élénk hangon folyt, hogy többen kezdtek már az ajtó elé gyülekezni, de észrevették a dolgot az őrnagy legényei is, kik eddig az istállóban voltak elfoglalva a lovakkal.

Sz—páli sehogysem tudott tisztába jönni a dologgal, s e mellett szörnyen kezdte restelni a növekedő publikumot az ajtaja előtt, mely mindig előbbre nyomult. Legényeinek sikerült gazdájok mellé furakodni.

— Tüstént kergessétek el ezeket a sült bollandokat, a míg jól van dolguk!

Épen midőn ezeket mondá, a kapu előtt haladt el báró N—czy, ki felismerve az őrnagy hangját, sietett oda hozzá, megtudandó mi baj van?

— Épen jókor édes báróm, nézd csak a polgármesteretek erőnek erejével el akar fogatni!

A hajdúk hallván, hogy a talián per te s tu van a báróval, rosztat kezdtek sejtteni.

— Hogy akarnak elfogni Sz—páli őrnagyot? — kérdé mosolyogva N—czy, körültekintve, hogy lássa, hol vannak azok a hajdúk, hanem azok persze már nem voltak láthatók sehol a váratlan fölfedezésre!

Sz—páli tisztába akarván egészen jönni a dologgal, felöltözött egyenruhájába s ment a báróval a polgármesterhez, ki megtudva ezalatt a furcsa félreértést, maga is utban volt már az engedelmkéréssel.

Az őrnagy egy hatalmast nevetve, visszatéré szállására, a mi pedig a dobost illeti, mondanom sem kell, hogy reá nézve ütött ki a legkeserve-sebben a dolog, mert azonfelül hogy engedelmet kellett kérnie, olyan érzékeny huszonöt botot kapott, hogy testvérek között felért ötvennel.

Efféle furcsa históriák törtétek a régi jó világban nemes Torda város kebelében.

Nagyharang.

Olümpikosz.

Orrod olyan nagy van bizonyára, Olümpike, néked, Hogy se a forrásba és se patakba ne nézz :

Mertha miként Narczissz arczod vitzükribe látod, Meghalsz, utálván holtra te önmagadat.

Lukilloz.

Különös fizetés.

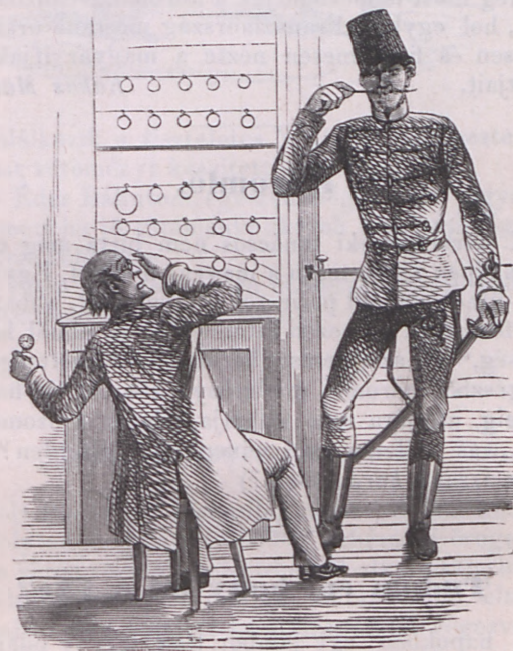
Egy magyar huszár egy pesti óráshoz jött, egy kis francia órát mutatva neki és kérdé: hogy mit fog az igazításért fizetni?

A mester megvizsgálta az órát és monda:

— Többet mint a mit ön érte adott.

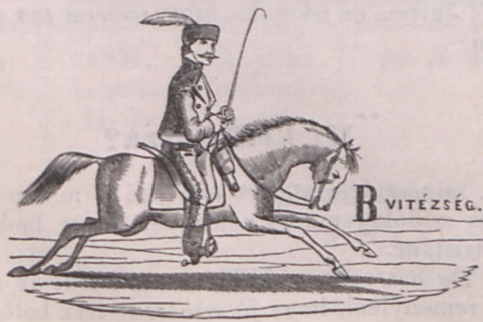
— Azt nem bánom, — viszonzá a huszár; — én szívesen megadom érte a kétszerest, mivel nekem az óra igen kedves.

— Tehát mit adott ön az óráért?

— Annak a rongyos francziának, a kié volt, — felele a huszár: — egyet a fejére.

R é b u s z.

Kész felelet.

Sürgefi úr instructora volt bizonyos első osztálybeli úrfinak, kit későn-korán, kivált vendégek előtt szeretett a latin declinatiókból nyaggatni. A fiú az ablaktörülő spongyiával játszadozván az imént, gondatlanul valahová elvetette, s kiment. Sürgefi úrnak később szüksége lett volna a spongyiára, de nem találta, s érte nagyon boszankodott a gondatlan tanítványra, de utána kiáltozni nem akart, mert vendégei voltak.

Kevés idő múlva benyit a szobába Tamás úrfi, s az instructor úr mindjárt szembe áll vele s tekintélyes képpel szól az úrfihoz:

— Tamás! — hol van a — spongyia?

Az úrfi azt hitte, hogy most is a declinatióból kell valamit kitalálni, magát szépen rendbeszedi, és szemet meresztve, határozott hangon szól:

— Hát — hát a *pluralis accusativusban*.

A 3-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Judás.”

Nikonoré.

Még fiatalzinü, Nikonoré, a bizony ő még!

Bár látták szemei már az özönvizet is.

Az még is különös, hogy most is férfi után jár,
A mikor a sirra kellene nézni neki!

Nikarkhosz.

Egy feledékenységre ment történet.

1831-ben Pesten a koronakávéházban, mely akkor a juratus-világ kedvencz tanyája volt; egy idegen kezdett feltűnni, a kit a szolgálattevő személyzet gróf úrnak czimezgetett. Az idegen mintegy 20—22 éves fiatal lehetett, bár komoly, zárkózott tekintete idősebbnek hazudá. Arcza külföldiesen borotválva volt egészen s a feszes angol divatú viselet nagyon kirítt az általános attiladolmány-világ közül: de még inkább a mély, hallgatag, figyelmes tekintet a zajos könnyüvéru társaságból.

Rendesen ott ült a kávésnő emelvénye melletti szögletben, onnan nézte a tekézőket.

Volt akkoriban egy hires tekehős a juratusok között, úgy hiszem Rékasinak hívták. Megvert mindenkit, még a markeurőket is, a tekézésben; senki sem birt vele, bár mindenki megkisérté. Csak az idegen gróf nézte el csendesen, s nem ajánlkozott vele megmérkőzni.

Egyszer Rékasinak kedve kerekedett belekötni a szörnyen hallgató idegenbe:

„Nem volna kedve megkisérteni vagy három piramidli partiet?“

Az idegen szótlanul meghajtotta magát és felállt.

„Egy aranyba a játékot?“ ajánlkozék a tekehős. A gróf ráhagyta és acquit adott.

Az idegen ifjú igen sajátos módon játszott. Előbb minden lökést kimért, kiszámított, a golyót ide oda mérte, pontokat jegyezgetett meg magának, sokáig czélezott; hanem azután minden lökése bizonyos volt; soha egyet is el nem hibázott; ha egyszer kezébe vehette a tákót, ellenfele többet lökéshez nem jutott. Ezt ugyan unalmas dolog volt nézni, hanem el kellett ismerni, hogy igaza van. Rékasi egyre vesztett, s a tételt mindig duplázta; délig kijátszottak tizenhat partiet, Rékasi úszott 32768 aranyig. Ennyi pénze persze soha semmiféle juratusnak sem volt; tehát azt mondá, hogy majd holnap folytatják a tusát, „dupla vagy semmi“ addig írja fel a gróf a tárczájába a nyereséget, vagy fogadjon el váltót, ha jobban tetszik.

Másnap folytatták a tekeversenyt, „dupla, vagy semmi.“ Délig elvesztette Rékasi Pest vármegyét a kis-Kún és Jász kerületekkel egyben. No holnap majd megválnak.

Harmadnap megint játszottak, a gróf megint legyőzhetetlen volt mérnöki pontos számításaival; már ekkor Rékasi elvesztette nem csak Európát, de Chinát és Braziliát, a perui ezüstbányákkal egyetemben.

Negyednap újra összejöttek: *dupla vagy semmi!* Már ekkor Rékasi elvesztett három olyan földgolyót aranyból, mint a milyenek most lakunk. A grófot kezdte mindenki bámulni.

Ötödnap nem jelent meg a gróf szokott helyén; hanem jött helyette egy gyanús külsejű egyéniség, ki sokáig titkolózva beszélgetett a kávéssal, s nagyon vakarta a fejét, mikor mondák neki, hogy a gróf az éjjel elutazott.

Csak hetek múlva mondta el a kávé s bizalmasabb

ismerőseinek, hogy az a fiatal idegen, kit a vendéglőben gróf Arenenberg név alatt ismertek; a nagy Napoleon unokaöccse, ki ekkor Magyarországon keresztül akart utazni Lengyelországba, hogy ott a forradalom élére álljon, s az alatt itt tudósításokra várt; miután azonban eleve megtudta, hogy a lengyel forradalom ügye hanyatlani kezd, s hogy őt elakarják fogni, hirtelen visszament ismét Helvétziába; a kik elfogására jöttek, épen egy nappal érkeztek később.

Ha Rékasi akkor tudta volna, hogy a ki tőle három nap alatt elnyerte az egész világot tekegolyókkal, egykor Franciaország császára leend, s épen olyan kiszámítva fog játszani országok és népek sorsával, mint akkor az öt fabákkal!

Még most is mutogatják a koronakávéházban azt a helyet, hol egykor Franciaország mostani uralkodója csendesen és figyelmesen nézte a magyar ifjak zajgó csoportjait.

Kakas Márton.

Háromló.

X. törvényszeki tanácsos nem bírta még egészen mindenképen tökéletesen a magyar nyelvet. Egyszer az előadó ülnök valami periratot olvasván fel, abban gyakorta fordultak elő ezen kitételek: „az ebből háromló veszteség“, „az alperesre háromló kötelezettségek“, — „az egszéből háromló eredmény“ stb. X. úr hallgatja egy ideig, utoljára nem állhatja, odasúg a szomszédjának: „was will der mit seinen drey Pferden?“ (Mit akar ez azzal a három lóval?)

Tudom én, hogy mi a Czé?

A napokban egy jámbor tímárlegény odamegy a nemzeti színházhoz, s mondja az illetőknek, hogy ő énekes akarna lenni, még pedig tenorista. Azok utasítják az énekmesterhez, hogy majd az megpróbálja a hangját. Az énekmester a zongorához ül s kérdi az adeptust, hogy hát birja-e a magas Czét? — Hogy ne birnám! — No hát adja ki. A legény rákondítja erre torokszakadtában Czé! — Jaj, mond erre az énekmester, ez nem „C“ hanem „F“ — Már hogy volna ez F? mikor én azt mondom, hogy „C“, hát nem hallja, hogy azt mondom, hogy C! Jártam én iskolába, csak ismerem tán a betűket, vagy mi?

Mi kell hozzá?

M. színésztársulatához odaviszi a minap egy emberséges zsidókocsmáros a leányát, hogy hadd legyen az theátristáné.

— De hát van-e neki hivatása? kérdi az igazgató, lehet-e reményleni, hogy jó színésznő lesz belőle?

— Hogy ne lenne ides lelköm? felel a táti erős meggyőződés hangján: *Volt ez már minden!*

Szeget szeggel.

Találkozik a tiszteletes N. Bálint pékmesterrel, ki igen rosz süteményt készített és ekkép feddé :

— Édes Bálintom, egészen elégedetlen vagyok magával, mert ha jó süteményt akarok enni, mindig a városba kell küldenem.

— Epen úgy vagyok én is nagyontisztelendő uram, ha jó prédikációt akarok hallani.

Elhibázott rovatok.

Volt P—tt egy eredetileg német, de huzamosb itt-lakás folytán megmagyarosodott sebész, ki öregebb korában a város részéről halott-kémül alkalmaztatott.

Felsőbb rendelet folytán holtat előbb eltemetni nem szabad, míg a halott-kém vizsgálatát végezve bizonyítványát az illető lelkészhez be nem küldi.

Az ily nyomtatott bizonyítványnak vannak bizonyos rovatai, mik a vizsgálatot tevő által betöltendő; jelesül : a megholt neve, halálkozás napja, ki orvosolta? betegség neve s oka a halálnak.

Egy izben a betöltésnél eltéveszté a rovatokat, s így állítá ki a bizonyítványt :

A megholt neve	halálkozás napja	ki orvosolta?	betegség neve, s oka a halálnak?
Gisch Entree*)	1851. martius 24-ike	Typhus abdominalis	Dr. Hölbling

mek fiskálta :

N. N.

városi zsebész és halott Gém.

*) Olvasd : Kiss Endre.

Sors ironiája.

Leghíresebb gúnyköltő a sors. Szegény Klieglnek volt egy nagyreményű találmánya, a betüszedőgép; ezt most egy külföldi ember hirdeti, mint sajátját; azután volt neki egy nagyreményű fia, kiben öreg napjainak gyámolát növelé; ez nem rég, mint mérnök dúsan jutalmazott állomást nyert, — s akkor — hirtelen meghalt . . . .

Ilyen gúnyköltéssel foglalkozik a sors!

A kis félreértés.

A multkori népünnep utáni napon egy pesti derék magyar gyárnok szép csendesesen pipázva áll kapuja alatt, zsebbe dugott kezekkel; a mint egyszerre egy fiatal dandy neki rohan s sem kérd, sem hall, főbe üti. A gyárnok sem veszi tréfára a dolgot, nyakonragadja a gavallért, elkezdi püfölni; a lármára előrohannak a munkások, a megtámadó dandy két tűz közé szorul, ijedtében berohan egy ajtón, talál egy nyitott ablakot, azon kiugrik, az utcán tolvajnak nézik, elfogják, becsukják — s akkor sül ki, hogy ő bizony *megettédt*; valaki a népünnepen megbántotta választott hölgyét, az a valaki hasonlított a gyároshoz, kit másnap meglátott, innen eredt az egész quiproquo.

Tanuság ebből :

1-o. Ha valakit megakarsz ütni, elébb kérdezd meg tőle, hogy ő-e az, vagy más?

2-o. Senkit maga kapuján belől meg ne támadj, mert nem tudod, hogy melyik ablakon jössz ki?

3-o. Ütleget kamatra ne adj, mert attól rettenetes törvénytelen uzsorát szoktak fizetni.

A falu dobosa.

A *—i dobos, ki gyakran okozott már nevetséget a bánatban elmerült lakosoknak, egyszer szintén föláll a falu közepén levő dombra s következőkép hirdeti biró uram rendeleteit :

— Tudtára adatik a falu lakosainak

1-ör. Hónap minden ember vigye be a porciát, mer ha nem, délután kigyün az *ekszkuziczió*.

2-or. Minden kenyeres gazda, a kinek tetszik, menjen az uraságnak kaszányai.

3-or. Hónap minden ember menjen Csécsére követ hordányi, mer ha nem, kigyün a komiszárus és két pengőt fizet. W.

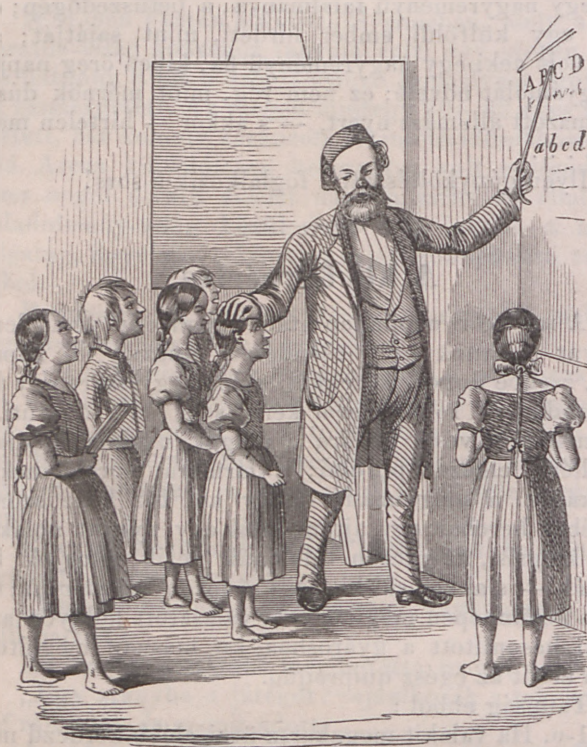
Borkoresolyák.

Egy falusi kisasszony, a francia négyes lejtése alkalmával, elbájolva a zene által, tánczosához fordulva így nyilvánította elragadtatását :

— Ah! mily felséges arómája van ennek a francziának!

Alkalmasint az áriával tévesztette össze.

Balustya leány.

— Micsoda betű ez Sárika? — kérde a tanító új tanítványát az A betűre mutatva.

A kérdezett néz és hallgat.

— No nem tudod? na megmondom én : A. — Hát ez? — kérde, ismét a B-re mutatva.

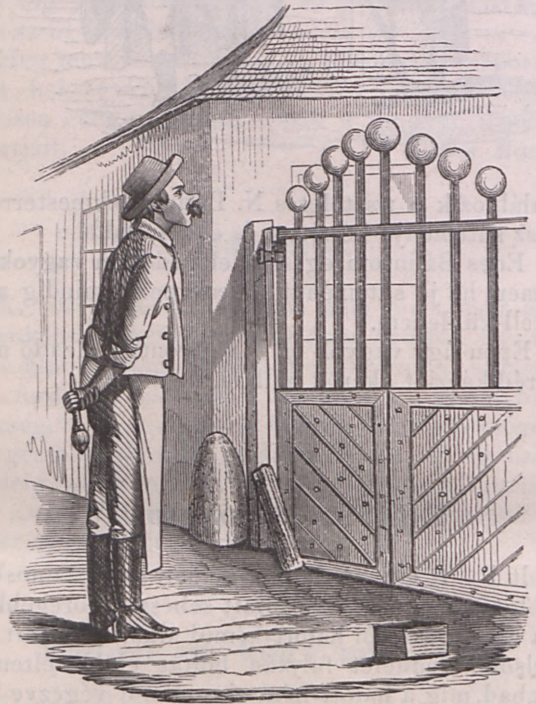
Azt sem tudja.

— Ennek a neve Bé. . . . Hát ez? — a C-re mutatva?

— Hm, hogy tenne kend engem bolonddá! — felelé a kis parasztleány — hiszen sokkal jobban tudja kend azt tanító uram, még is ilyen balustyától kérdi, mint én!

Ez már sok!

Egy falusi ezermester nagy kaput csinált a földesuraság egy épületére, s a kapu-léczek végére, emberfej nagyságu gömböket alkalmazott; befestette a kaput sárgára, a gömböket setétkékre. A munka bevégezte után, hogy remekművén gyönyörködhesen, mint egy hat lépésre távozván a kaputól, visszafordult, s hátra tett kezekkel soká bámult a kapura, boldog megelégedését így fejezvé ki :

— Ez már sok egy embertől!!

Szerkesztői sub rosa.

— Tisztelt kollegáimhoz! Igen szívesen kérem önöket ne irjanak arról, hogy én ilyen meg amolyan beteg vagyok. Nem azért, mintha én nagyon megijednék, mikor ezt nyomtatásban olvasom; hanem azért, hogy szétkergetik vele a közönségemet. Ki mer az Ústökösre előfizetni ha azzal ijeszgetik, hogy a szerkesztő most csinálja a testamentomát? Kevesebb részvétet kérek! Különben is hála az égnek, jobban vagyok már és dolgozom.

Több rendbeli levelezőinket kérjük, hogy mindenféle apróságra való válaszádtól mentsenek fel; némely dolgot igazán elég volt egyszer elolvasni.

Elfogadtatnak adomák Szarvasról; don Dugo di Boutella indítványa, Szunyogtól egy pár, Nagyharang küldeménye; néhány az autobiographiai freskókból. Kappan Tóbiásnak különös köszönetet küldünk szíves közreműködéséért; a mult évi folyamat is küldjük, természetesen, hogy úgy.

Szapanyos Péter Rétes Ferije megjelent Kakas Márton nap-tárában, az adomák mind végig használhatlanok. Csipet Pista elkésett már; ennyit is sok volt már Liszt Ferencz miatt debachálnunk. Kérünk szépen minden nemes érzelmű III-ik osztálybeli tanulót, ne kívánjon épen az Ústökösben lépni fel első zsenéivel; hiszen ott van számukra vagy három lap, a mik épen e célra kaptak privilegiumot. Avasi küldeménye nem jó. Donpierre küldeménye eltartana egy évig az Ústökösben. Krebsz Eduardhoz irt versben nem leljük az élczet. A XII. légió hadnagyának dicséző okirat adatik.

Kinyilatkoztatjuk különös köszönet -szavazásunk mellett, hogy a szólnoki postahivataltól ez ideig *egyetlen* reklamáció sem érkezett hozzánk.

Az Ústökösből egyes számokat szívesen adunk, a hol hiányzanak, csak izenni kell értük.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)